הא גמרתיו שומר שכר, לא, הא הבא מעות וטול את שלך שומר שכר, אבל גמרתיו מאי, שומר חנם, אי הכי אדתני וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות שומר חנם נשמעינן גמרתיו וכ״ש טול את שלך? טול את שלך אצטריכא ליה סלקא דעתך אמינא שומר חנם נמי לא הוי, קמ״ל, איכא דאמרי אמר רב נחמן בר פפא אף אנן נמי תנינא וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות שומר חנם מאי לאו הוא הדין גמרתיו, לא, טול את שלך שאני. הונא מר בר מרימר קמיה דרבינא רמי מתניתין אהדדי ומשני תנן וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות שומר חנם והוא הדין לגמרתיו ורמינהו אמר לו שואל שלח ושלחה ומתה, חייב וכן בשעה שמחזירה ומשני: אמר רפרם בר פפא א״ר חסדא לא שנו אלא שהחזיר בתוך ימי שאילתה אבל לאחר ימי שאילתה פטור, איבעיא להו פטור משואל וחייב כשומר שכר או דלמא שומר שכר נמי לא הוי? אמר אמימר מסתברא פטור משואל וחייב כשומר שכר (א) הואיל ונהנה מהנה הוה *תניא כוותיה דאמימר הלוקח כלים מבית האומן לשגרן לבית חמיו ואמר לו אם מקבלין אותן ממני אני נותן לך דמיהן, ואם לאו, אני נותן לך לפי טובת הנאה שבהן ונאנסו: בהליכה חייב, בחזרה פטור מפני שהוא כנושא שכר *ההוא גברא דזבין ליה חמרא לחבריה א״ל קא ממטינא ליה לדוכתא פלוני: אי מזדבנא מוטב ואי לא מהדרנא ליה נהליך אזל ולא אזדבנא, ובהדי דקא אתא אתניס, אתא לקמיה דרב נחמן חייביה איתיביה *רבא לרב נחמן נאנסו: בהליכה חייב, ובחזרה פטור מפני שהוא כנושא שכר א״ל חזרה דהאי הליכה היא, מאי טעמא? סברא הוא: בחזירתו אילו אשכח לזבוניה מי לא זבנה: שמור לי ואשמור לך שומר שכר: *ואמאי שמירה בבעלים היא? א״ר פפא דאמר ליה שמור לי היום ואשמור לך למחר, תנו רבנן שמור לי ואשמור לך, השאילני ואשאילך, שמור לי ואשאילך, השאילני ואשמור לך, כולן נעשו שומרי שכר זה לזה ואמאי שמירה בבעלי׳ היא? א״ר פפא דאמר ליה שמור לי היום ואשמור לך למחר. הנהו אהלויי דכל יומא הוה אפי לה חד מינייהו, ההוא יומא אמרו ליה לחד מינייהו זיל אפי לן אמר להו נטרו לי גלימאי, אדאתא פשעו בה ואגנוב, אתו לקמיה דרב פפא חייבינהו, אמרו ליה רבנן לרב פפא אמאי פשיעה בבעלים היא? אכסיף, לסוף איגלאי מילתא דההוא שעתא שכרא הוה קא שתי, הניחא למאן דאמר *פשיעה בבעלים פטור משום הכי אכסיף אלא למ״ד חייב אמאי אכסיף? אלא ההוא יומא לאו דידיה הוה ואמרו ליה לדידי׳ זיל אפי לן את ואמר להו בההוא אגרא דקא אפינא לכו נטורו גלימאי

עד

הא גמרתיו שומר שכר. ולא אמרינן כיון שידעו הבעלים שכלו ימי האומנות ולא שלחו והביאוס פטור השומר וגבי השואל נמי אף על פי שידעו הבעלים שכלו ימי השאלה, שואל הוא: **לא.** תידוק הא גמרתיו שומר שכר הוא אלא הכי דייק מינה: **הא הבא מעות.** דגלי אדעתא דתפיס ליה אאגריה, שומר שכר הוא: **אבל גמרתיו מאי, שומר חנם.** דכל כמה דלא גלי דעתיה ולית לן למימר דתפס ליה אאגריה כלתה שמירת שכר פעולה מדגמריה ואודעיה וגבי שואל נמי כלתה שמירת שאלה מדידעו הבעלים שכלו ימי השאלה דהתם לאו לאודועי בעי דהא ידע שלכך וכך ימים השאילה לו: **שומר חנם נמי לא הוי.** דאינו שומרו לו עוד קאמר ליה: **קמ״ל.** דאינו תופסו על שכרו הוא דקאמר ליה אבל מדין פקדון לא סליק נפשיה: **מאי לאו הוא הדין לגמרתיו.** והאי דנקט טול את שלך לאשמעינן מינה דשומר חנם מיהא הוי כדאמרן: **וכן בשעה שמחזירה.** כל כמה דלא אמר ליה משאיל שלח, קמה ברשותיה דשואל כי היכי דבשעת שאלה קיימא ברשות משאיל עד דאמר ליה שואל שלח וקס״ד דמשכלו ימי שאילה קאמר דדמי לגמרתיו: **פטור משואל.** מאונסין: **וחייב כשומר שכר.** בגניבה ואבידה: **הואיל ונהנה.** בשאילה: **מהני.** להיות עליה שומר שכר עד שתגיע ליד הבעלים: **לשגרן לבית חמיו.** סבלונות לארוסתו: **כפי טובת הנאה.** שיחזיקו לי טובה שפקדתים בסבלונות: **ונאנסו בהליכה חייב.** דהואיל וקצץ דמיהן ומשכן לשם לקיחה הרי הם לקוחין בידו עד שידע שאינה לקוחה והכי נמי אמרינן בהמוכר את הספינה (ב״ב ד׳ פז:) אמר שמואל הלוקח כלי מן האומן על מנת לבקרו ואם אין בו מום יקחנו ונאנס בידו חייב והוא דקיצי דמיה: **בחזירה פטור.** מאונסין מפני שהוא כנושא שכר בחזירה ולא כשואל ומהו הנאת שכרו הואיל ונהנה שנתפאר בהן והיינו כוותיה דאמימר דאע״ג דיהיב ליה כפי טובת הנאה שבהן הוי עלייהו שומר שכר אחר שכלתה שמירת המקח הואיל ונהנה כל שכן גבי שאלה דלא יהיב ליה מידי: **שמור לי ואשמור לך שומר שכר.** וחייב אם נגנבה: **ואמאי שמירה בבעלים היא.** בעליו של חפץ זה שנגנב במלאכתו של שומר היה שאף הוא משמר היה לו וכתיב "אם בעליו עמו לא ישלם" ודרשינן לקמן עמו=במלאכתו ואע״ג דבשואל כתיב לקמן דרשינן ליה נמי אכולהו שומרין בפרק השואל (לקמן ד׳ צה.): **ואני אשמור לך למחר.** דלאו במלאכתו הוא השתא: **השאילני ואשאיל לך.** אין זה שואל להתחייב באונסין שאין כל הנאה שלו שאף הוא משאילו: **שמירה בבעלים היא.** אשמור לי ואשמור לך קאי שעכשיו זה במלאכתו של זה אבל השאילני כליך ואני אשאיל לך כליו, שמור לי ואשאילך, או השאילני ואשמור לך אין כאן בעלים של חפץ במלאכתו של שומר: **אהלויי.** מוכרי אהל שמכבסים בו בגדים והוא עשב ואיכא דאמרי אהלות והוא מין בושם: **זיל ואפי לן.** קס״ד יומא דידיה הוה דהשתא לא הוו איכהו בשמירה עליהו אלא כשומרי חנם ואצטריך לנטור פשעו בה דאי לא לא מיחייבי: **פשיעה בבעלים.** שאף הוא במלאכתן היה: **איגלאי מילתא דההיא שעתא שכרא הוה שתי.** ולא היה במלאכתן שעדיין לא התחיל לאפות ונמצא שבשעה שנעשו הן שומרין לא מסר עצמו להיות מלאכתן עליו אבל אם נתעסק מיד ואפה ולאחר שאפה שתי שכרא ובאותה שעה אבדה טליתו פשיעה בבעלים׳ נמי הויא הואיל וכשנעשו שומרין היה במלאכתן דאמרינן לקמן (ד׳ צה:) היה עמו בשעת שאלה אינו צריך להיות עמו בשעת שבורה ומתה: **הניחא למאן דאמר.** בפרק השואל (שם.) פשיעה בבעלים פטור היינו דאיכסיף: **אלא למאן דאמר פשיעה בבעלים חייב.** {שלא נאמרה פטור דבעלים אלא בשואל ושומר שכר שחייבן בלא פשיעה אבל שומר חנם שחייבו אינו אלא בפשיעה אינו פטור משום בעליו עמו הואיל ופשע} אמאי איכסיף: **בההוא אגרא וכו׳.** והוו להו שומרי שכר:

עד

הא גמרתיו שומר שכר. וא״ת ומאי פריך שאני הכא דאכתי תפיס ליה אאגריה ולכך הוי שומר שכר אף על פי שגמר מלאכתו ומיהו לטעמיה דלעיל דמדמינן אומן לשוכר ולא אמרינן שאני אומן דתפיס ליה אאגריה פריך הכא שפיר וי״ל דלא מהני תפיס ליה אאגריה אלא דוקא בעוד שמשתכר באומנותו דתרתי בעינן שמשתכר ותפיס ליה אאגריה: **לא** הא הבא מעות וטול את שלך שומר שכר. ואע״ג דגמרתיו לא הוי אלא שומר חנם לפי שנגמרה מלאכתו מ״מ הכא שמפרש בהדיא שלא יטול עד שיתן מעות הוי שומר שכר: **אתא** לקמיה דרב נחמן וחייביה. ותימה מדלא אשכח לזבונה משמע דלא הוי זבינא חריפא ואם כן אמאי חייביה והלא הנאת שניהם היתה ואמרינן בנדרים (ד׳ לא:) דאין לחייב הלוקח אלא בזבינא חריפא שכל הנאה שלו וי״ל דזבינא חריפא היה ואם היה רוצה לתת בדמים שנתן לו המוכר היה מוצא הרבה אלא היה רוצה למוכרו ביוקר ומה שלא מכרו כמו שהיה יכול משום שאף אבבא דביתיה כשיחזור יתנו לו אותן דמים או יותר: **הניחא** למ״ד פשיעה בבעלים פטור. וקשיא למ״ד חייב מעובדא דרב פפא דרב אחא ורבינא איפליגו בה לקמן* שהיו אחר רב פפא: [דף צה.]

דברי

עט א ב מיי׳ פ״י מהל׳ שכירות הלכה ג סמג עשין פח טוש״ע ח״מ סי׳ שו סעיף א:

פ ג מיי׳ פ״ג מהלכות שאלה ופקדון הלכה ב סמג עשין פב טוש״ע ח״מ סי׳ שמ סעיף א:

פא ד מיי׳ פ״ב מהלכות שלוחין ושותפין הלכה א ועיין במשנה למלך סמג עשין פב טור ש״ע ח״מ סי׳ קפו סעיף א:

פב ה ו ז מיי׳ שם טור ש״ע שם סעיף ב [כל זה וכן מה שלמעלה א ב ג ד הובא ברב אלפס פרק ח דב״מ דף קכב.]

פג ח ט י כ ל מיי׳ פ״י מהלכות שכירות הלכה ב ועיין במ״מ ובכ״מ ובלחם משנה סמג עשין פט טוש״ע ח״מ סי׳ שה סעיף ו וסי׳ שמו סעיף ה וסעיף ח:

פד מ מיי׳ שם פ״א הלכה ג סמג שם וסי׳ פט טוש״ע ח״מ סי׳ שמו סעיף יט:

◆

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ הואיל ונהנה. נ״ב ע״ל דף מג ע״א:

נדרים לא:

[שם ע״ש]

[נ״ל רבא וכ״ה ברי״ף ורא״ש. וכן איתא בנדרים לא:]

ב״ב מג:

[לקמן צה. צז.]

עד דאתא אגניב, אתו לקמיה דרב פפא חייבינהו אמרו ליה רבנן לרב פפא הא שמירה בבעלים היא, אכסיף, לסוף איגלאי מילתא דההיא שעתא שברא הוה שתי: הנהו בי תרי דהוו קא מסגו באורחא חד אריך וחד גוצא, אריכא רכיב חמרא והוה ליה סדינא, גוצא מיכסי סרבלא וקא מסגי בכרעיה, כי מטו לנהרא שקליה לסרבליה ואותביה עילוי חמרא ושקליה לסדיניה דההוא ואיכסי ביה, שטפוה מיא לסדיניה, אתא לקמיה דרבא חייביה, אמרו ליה רבנן לרבא אמאי שאלה בבעלים היא אכסיף לסוף איגלאי מילתא דבלא דעתיה שקליה ובלא דעתיה אותביה/ *ההוא גברא דאוגר ליה חמרא לחבריה אמר ליה חזי, לא תיזול באורחא דנהר פקוד דאיכא מיא, זיל באורחא דנרש דליכא מיא אזיל באורחא דנהר פקוד ומית חמרא, כי אתא אמר אין באורחא דנהר פקוד אזלי ומיהו ליכא מיא א"ל *רבא מה ליה *לשקר, אי בעי אמר ליה אנא באורחא דנרש אזלי, אמר ליה אביי מה לי לשקר במקום עדים לא אמרינן: שמור לי ואמר לו הנח לפני שומר חנם: אמר רב הונא אמר לו הנח לפניך אינו לא שומר חנם ולא שומר שכר איבעיא להו הנח סתמא מאי ת"ש שמור לי ואמר לו הנח לפני שומר חנם הא סתמא ולא כלום, אדרבה מדאמר רב הונא הנח לפניך הוא דאינו לא שומר חנם ולא שומר שכר הא סתמא ש"ח הוי, אלא *מהא ליכא למשמע מינה, לימא כתנאי *אם הכניס ברשות, בעל חצר חייב, רבי אומר בכולם אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור ממאי, דלמא עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בחצר, דבת נטורי היא וכי קאמר ליה עייל, עייל דאינטר לך קאמר ליה אבל הכא שוקא לאו בר נטורי הוא, אנח ותיב נטר לך קאמר ליה אי נמי עד כאן לא קאמר רבי התם אלא בחצרו דלעיולי רשותא קא בעי למשקל מיניה, וכי יהיב ליה רשותא, לעיולי, תיב ונטר לך קאמר ליה אבל הכא הנח ואנא מנטרנא קאמר ליה, דאי סלקא דעתך הנח ותיב ונטר קאמר ליה, אי לאותבה, רשותא בעי למשקל מיניה: הלוהו על המשכון שומר שכר: לימא מתניתין דלא כר' אליעזר *דתניא המלוה את חבירו על המשכון ואבד המשכון ישבע ויטול מעותיו דברי רבי אליעזר רבי עקיבא אומר יכול לומר לו כלום הלויתני אלא על המשכון אבד המשכון אבדו מעותיך אבל הלוהו אלף זוז בשטר והניח לו משכון עליהם ד"ה אבד המשכון אבדו מעותיו אפילו תימא רבי אליעזר ולא קשיא כאן שמשכנו בשעת הלואתו כאן שמשכנו שלא בשעת הלואתו, והא אידי ואידי הלוהו

עד דאתא אגניב. בלא פשיעה וחייבינהו משום גניבה דשומר שכר: סדינא. של פשתן ואין מים מכבידין אותו כל כך: סרבלא. גלופקרא שקורין קו"ץ והוא של צמר והרבה מים נבלעין בו ומכבידין אותו לפיכך פשט הסרבל ונתכסה בסדין: שאלה בבעלים היא. שבשעת השאלה היה המשאיל במלאכתו של שואל ונשא סרבל שלו על חמורו ומעביר לו על אמת המים: במקום עדים. דאכן סהדי שאין אותו הדרך בלא מים: הנח לפניך אינו לא שומר חנם כו'. כיון דאמר ליה לפניך, תיב ונטר לך קא"ל: לימא. [*הני] סתמא תנאי היא: אם הכניס ברשות. משנה היא בפרק שור שנגח את הפרה (ב"ק ד' מז.) בקדר שהכניס קדירותיו ושברן שורו של בעל הבית או הכניס שורו ונגחו שורו של בעל הבית או שהכניס פירותיו ואכלתן בהמתו: בעל חצר חייב. בנזקו דכי אמר ליה עול - עול ואנטר לך קאמר ליה וה"ה הנח סתמא בשוק: רבי אומר בכולן אינו חייב. דעול ותיב ונטר לך קאמר ליה וה"ה להנח סתמא בשוק: דבת נטורי היא. שאין אדם מכניס דבר לתוכה אלא להשתמר בה דאין טורח בשמירתה: עול דאינטר לך קאמר ליה. שאין שמירה קשה עלי: דאי לאותובי רשותא בעי למישקל מיניה. בתמיה: ישבע. שלא פשע דשומר חנם הוא עליו דאין אדם נוטל משכון לגוביינא אלא להיות בטוח במעותיו שלא יוכל לכפור ולעולם שומר חנם הוא עליו שאם אבד יגבה ממקום אחר: אבל הלוהו אלף זוז בשטר והניח לו משכון עליהם דברי הכל אבדו מעותיו. דהא משכון ודאי לגוביינא שקל לגבות הימנה, דהתם שטר יש בו שעבוד קרקעות ויש לו מהיכן לגבות ובטוח הוא וגם לכפור אינו יכול דהא קאי שטרא, הלכך לאו לזכרון דברים נקטיה: כאן שמשכנו בשעת הלואתו. קאמר ר' אליעזר שומר חנם ומתני' כשמשכנו שלא בשעת הלואתו אלא לאחר זמן כשתבעו מעותיו בב"ד ולא שילם ומשכנו על פי בית דין דהשתא ודאי לגוביינא שקליה:

על

דברי הכל אבד המשכון אבדו מעותיו. פירוש לכך מודה רבי אליעזר משום דהוי שלא בשעת הלואתו וקני משכון ושטר דנקט לאו דוקא אלא לומר דאיירי שלא בשעת הלואתו דכיון שעשה שטר מסתמא לא לקח משכון בשעת הלואה [עד] אחרי כן אבל רישא דפליגי היינו בשעת הלואה ולמאי דמוקי לה דפליגי בדרבי יצחק היה סבור דרבי יצחק איירי אף בשעת הלואה ורבי אליעזר פליג עליה בהא אבל בסיפא דאיירי שלא בשעת הלואה מודה דקני דעיקר קרא דולך תהיה צדקה איירי שלא בשעת הלואה ועל פ"ה דפי' שלהי שבועת הדיינים (שבועות ד' מד. ושם ד"ה מאי) דמשום שטר מודה ר' אליעזר בסיפא דכיון דיש שטר לשם משכון קבל ולא לזכרון דברים בעלמא כמו ברישא תימה דאי ברישא לא נקטו משכון אלא לזכרון דברים בעלמא משום דליכא שטרא א"כ אמאי לא יהיה משמט אפילו שוה המשכון כנגד מעותיו כדמשמע בהזהב (לעיל מח.) דהיכא דלא נקטו אלא לזכרון דברים בעלמא דמשמט והתם משמע דאם שוה משכון כנגד מעותיו לכ"ע אינו משמט ועוד אמאי קאמר (א) מתניתין מחוורתא דלא כרבי אליעזר לוקמה בשטר דמודה ר' אליעזר אלא ש"מ דאף ר' אליעזר אינו מודה אלא שלא בשעת הלואה ומיהו יש לתרץ דהלוהו על המשכון משמע בלא שטר ועוד דאי מתני' מיירי בשטר לא הוה פליג ר' יהודה דאמר הלוהו מעות שומר חנם דלא יחלוק ארבי אליעזר ורבי עקיבא ובה"ג דרב יהודאי גאון נמי משמע דסיפא דהלוהו בשטר איירי שלא בשעת הלואה דמוקי הא דאמר רבי יצחק דב"ח קונה משכון היינו דוקא שלא בשעת הלואה אבל בשעת הלואה לא קני היינו דוקא בשטר דכיון דאיכא שטרא לא סמיך אמשכון אלא אשטרא אבל בלא שטר אפילו בשעת הלואה קני והוי שומר שכר ושלא בשעת הלואה הוי שומר שכר אע"ג דאיכא שטרא דודאי אמשכון סמיך וא"כ סיפא דהלוהו בשטר איירי שלא בשעת הלואה דבשעת הלואה לא איבד מעותיו דאשטר סמיך ומה שר"ל דהיכא דליכא שטר קני אפילו בשעת הלואה לא מטעם דר' יצחק א] דקרא לא איירי אלא שלא בשעת הלואה אלא קני מדשמואל וסברי דהלכה כשמואל ואין הלכה כרב יוסף:

והא אידי ואידי הלוהו על המשכון קתני. משמע דמלוה חבירו על המשכון משמע בשעת הלואה ותימה דבפרק השולח (גיטין לז. ושם ד"ה שאני) קאמר תנן המלוה את חבירו על המשכון והמוסר שטרותיו לב"ד אינו משמט ומפ' התם דהמלוה על המשכון אינו משמט משום דקני ליה מדר' יצחק והא לא קאמר רבי יצחק אלא שלא בשעת הלואתו ועל המשכון משמע דאפילו בשעת הלואתו אינו משמט ויש לומר דכיון שלא בשעת הלואה קני ליה לגמרי מדרבי יצחק בשעת הלואה נמי דליכא קנין אלא שעבוד אלים שעבודיה ליחשב ולא של אחיך בידך וכן בפרק כל שעה (פסחים ד' לא: ושם ד"ה בדר"י) גבי ישראל שהלוה לנכרי על חמצו עובר עליו משום דרבי יצחק כדאמרינן התם התם נמי כיון דשלא בשעת הלואה קני אהני שעבודיה בשעת הלואה ליחשב כשל ישראל וכן נכרי שהלוה לישראל על חמצו אי לאו דנכרי מישראל לא קני לא היה נאסר אף משכנו בשעת הלואתו דלא קני כיון דשלא בשעת הלואה הוה קני בשעת הלואה נמי הוה אלים שעבודיה דנכרי שלא יצטרך לבערו ואף על גב דהוי דישראל וקרינא ביה שלך מ"מ מדאפקיה קרא מלא ימצא לא מחייב אלא כשמצוי לו לגמרי וכיון דאלים שעבודיה דנכרי לא חשיב מצוי והכי נמי אמרינן בפרק קמא דפסחים (ד' ו. ושם ד"ה יחד) יחד לו בית אין זקוק לבער אע"ג דחשיב לגמרי כשל ישראל כיון דקבל אחריות מ"מ כיון דיחד לו בית אינו מצוי אצלו:

נימא

עין משפט
נר מצוה

פה א ב מיי' פ"ד מהל' שכירות הלכה ג סמג עשין פט:

פו ג ד מיי' פ"ב שם הלכה ח סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רצא סעיף ב:

פז ה מיי' פ"ג מהלכות נזקי ממון הלכה י"ד ועיין בהשגות ובמ"מ ופ"ז שם הלכה ו סמג עשין סח טוש"ע ח"מ סי' שצח סעיף ה ועיין בהג"ה וסי' שצג סעיף א וסי' רצא סעיף ג:

פח ו טוש"ע שם סי' רצא סעיף ב בהג"ה:

פט ז מיי' פ"י מהלכות שכירות הלכה א ועי' בהשגות ובמגיד משנה סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי' עב סעיף ב:

נ"ל רבה וכן הוא ברי"ף ועי' בספר ת"ח

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה דברי וכו' אמאי קאמר מחוורתא דלא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תוס' ד"ה דברי הכל וכו' עד לבסוף דקרא לא איירי אלא שלא בשעת הלואה אלא קני מדשמואל וסברי דהלכה כשמואל ואין הלכה כרב יוסף. מן תיבת מדשמואל עד גמירא נמחק וכ"ב מדרב יוסף וסברי דהלכה כרב יוסף ואין הלכה כשמואל כנ"ל דלהדיא פסק בה"ג בב"ק פח ע"א כרב יוסף וכ"כ תוס' לעיל כט ע"א ובב"ק נ"ז ע"ב בשם בה"ג דהלכה כרב יוסף וגם כתבו תוס' בשבועות מג ע"ב בשם בה"ג דאין הלכה כשמואל וכן הוא בבה"ג בהל' שבועה דף קיז ע"א דליתא לדשמואל גם הא דר' יצחק דמייתי תוס' הכא בשם בה"ג הוא שם בבה"ג קיז ע"א:

מסורת
הש"ס

נ"ל הני

כתובות כז: בכורות לו.

[קדושין סד: וש"נ]

[ברכות כה. וש"נ] ב"ק מז: נב: ביצה מ.

שבועות מג:

נושא
מגו במקום עדים (אין/דהיכא סהדי)

נושא
"שמור לי" ואמר לו:
1) "הנח לפני" = שומר חנם (מתני')
2) "הנח לפניך"
3) הנח (סתם)

מבנה
"הא סתמא" דוקים כדי מהני'
לפשוט השאלה מה דינו של האומר "הנח" (סתם)

נושא (המשך)
נסיון להעמיד המקרה של "הנח" (סתם) כמח' תנאים

נושא
המלוה על המשכון איזה דין שומר על המלוה

מבנה
הגמ' מתחלקת לב' חלקים
א) נסיון לומר דמשנתנו אינו כר' אליעזר (שמופיע בברייתא)
ב) (בדף פב.) הגמ' מנסה להסביר מח' ר"א ור"ע המופיעים כאן בברייתא

(מעקב) נימא מתני' דלא כר"א

אפילו תימא (מתני') ר"א

"ולא קשיא" נסיונות להעמיד מתני' כר"א [illegible]

ב' אפשרויות לקיחת משכון [illegible]
1) [illegible]
2) [illegible]